

VYZNÁNÍ VZKŘÍŠENÉHO

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána

a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10:9)

1. čtení: Jan 20:1-18

Základ kázání: Římanům 10:1-11

Milí bratři, milé sestry,

vždycky mě zasáhne u srdce, když čtu nebo slyším, po čem především toužil apoštol Pavel ve svém životě. Tím dnes začíná oddíl z listu Římanům:

- ¹ **Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy.**

Po čem toužíme z celého srdce my sami? Po čem prahne naše nitro? V žádném případě vám nechci nic podsouvat. Do vašeho srdce vidíte vy sami a k tomu ještě Bůh. Já ne. Každopádně platí, že toužíme po kdečem. Možná v různých životních situacích po zcela odlišných věcech a stavech. Někdo po klidu, když má hodně práce. Někdo po práci, když nemůže dlouho najít zaměstnání. Někdo po rodině, když se cítí sám. Někdo po klidu bez rodiny, když je ze svých milovaných unavený. Někdo po dobrém jídle, někdo jiný po půstu. I to se stává. Někdo po životním partnerovi. Někdo touží po zdraví. Někdo prahne po tom, aby se dobře vedlo jeho nejbližším. Pravidlo touhy tedy zní: Prahne po tom, co v danou chvíli nemáme. A když po něčem toužíme, když o něco skutečně stojíme, pak o to vědomě či nevědomky také usilujeme.

Po čem toužil apoštol Pavel? Po tom, co v danou chvíli neměl. On prahl tom, aby jeho bratři podle těla, tedy Izraelci, tělesní potomci Abrahamovi, došli spásy skrze Ježíše Krista. A protože po tom toužil, vyvíjel v tomto směru velikou aktivitu. Podle knihy Skutků apoštol Pavel kázal v mnohých synagógách po celé Římské říši. A nenechal se zastrašit nezájmem, neporozuměním, ani hněvem a nenávisť. Nenechal se zahnat na útěk, když po něm šli jak slepice po flusu. Když ho bili, když ho zavírali. A protože také moc dobře věděl, že není v jeho lidské moci způsobit, aby někdo, byť jen jeden jediný Izraelec, poznal a do svého srdce pustil Ježíše Krista, modlil se za to. Prosil Boha, aby vyjevil svou milost na těch, na kterých Pavlovi tolik záleželo.

Bratři a sestry, nemyslím si, že nás apoštol Pavel chce přivést k tomu, abychom se také úpěnlivě modlili za Izrael. Samozřejmě je třeba se za Izrael modlit, aby Židé poznali Ježíše Krista, aby skrze něj došli spásy. Tedy aby žili plně v Boží přítomnosti. V této době je jedním dechem třeba, abychom se modlili také za zbídačenou Palestinu. Ale stejně tak je třeba toužit po tom, aby Češi došli spásy v Ježíši Kristu. Možná by to pro nás bylo dokonce přirozenější, kdybychom prosili více za ty, kteří s námi sdílejí společnou historii, jazyk, kulturu, obyčej a zvyky. Možná právě k tomu nás také Písmo chce dnes dovést. Žid Pavel touží po tom, aby Bůh daroval spásu těm, kteří jsou jemu nejbližší, tedy Židům. A my bychom měli toužit po tom, aby se obyvatelé naší země setkali se Vzkříšeným Pánem. Především naši nejbližší. Členové našich rodin, naši přátelé a kamarádi, naši známí, sousedé, spolužáci a spolupracovníci. Hoří naše srdce pro ně? Toužíme, aby poznali Krista Pána? A modlíme se za ně v tomto smyslu? Nebo se modlíme jen za to, aby jim Bůh požehnal, aby je Bůh uzdravil, aby je Bůh zbavil trápení? Za to všechno se modlit smíme a musíme. Ale přitom nezapomínejme, že právě ve vztahu s Kristem člověk dochází naplnění svého života.

Kdyby Pavel toužil jen po tom, aby jeho blízcí prožili šťastný, dlouhý a spokojený život, ať s Kristem nebo bez něj, pak by si on i ostatní apoštolové mohli svůj misijní zápal odpustit. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak je třeba ušetřit na personálním fondu a propustit všechny faráře, zrušit kazatelny a nedělní shromáždění. Hlásání evangelia o Kristu by totiž bylo nadbytečné.

Pavlova touha po spáse Izraele mě inspiruje a zároveň zahanbuje. Protože já určitě z celého srdce netoužím po tom, aby mojí blízcí zakusili plnost života s živým Kristem. To pokorně přiznávám. A prosím Boha, aby v nás všech tohoto misijního ducha prvních učedníků zase vzbudil, jak v jedné krásné písni zpíváme. (EZ 423)

A teď: V čem vidí apoštol Pavel vlastně takový problém? Vždyť mluví o Židech! O Bohem vyvoleném národu, no ne?! Jak on sám v předchozí kapitole říká:

- *Mluví pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém, ² že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. ³ Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím. ⁴ Jsou to Izraelci, jim patří synovství i sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení, ⁵ jejich jsou praotcové, z nich rodem pochází Kristus. Bůh, který je nade všemi, buď pochválen na věky, amen. (Ř 9:1-5)*

Tedy: Oni mají všechno! Oni jsou, co se známosti Boha týče, napřed. A přece to nestačí. Nestačí mít blízko kostel, ani znát lidi, kteří do něj chodí, ani se čas od času spíš ze zvyku zúčastnit bohoslužeb, ani mít na polici Bibli, ani si vzpomenout, že jsem kdysi kvůli svým rodičům nebo prarodičům byl pokřtěn a konfirmován. Jo, a svatbu jsem měl taky v kostele.

Izraelcům nestačil ani nepopiratelný fakt, že Ježíš Kristus pocházel z jejich rodu, že byl podle těla také jejich sourozencem. Pokud neuvěří, že Kristus pro ně zemřel na kříži a kvůli nim vstal z mrtvých, pak spasení nebudou. Prostě, pokud se chceš zachránit sám, člověče, pak se nezachrániš. Pokud chceš postavit svou spásu na vlastní dobrotě, spravedlivosti, laskavosti a svatosti, pak se ti jednou takto postavená spása zhroutlí jako domeček z karet. Apoštol Pavel se na jednu stranu staví obdivně k úsilí svých bratrů a sester, co se týče života podle Božího zákona.

- ² ***Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání.***

Horlivost jim nechybí. To opravdu ne! Ale chybí jim pravé poznání Boha, kterého se nám dostává skrze Ježíše Krista. Je třeba pochopit, že spravedlnosti před Bohem se nikdo z nás sám za sebe nedobere. A není to ani třeba! Tuto spravedlnost pro nás už Bůh sám vybojoval. Ježíš Kristus na kříži zvítězil nad naším hříchem.

- ³ ***Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili.*** ⁴ ***Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.***

Ježíš Kristus je skutečně *konec zákona*. V jakém ale smyslu? Že si můžeme žít, jak se nám líbí, protože stejně budeme zachráněni? Ne! A třikrát ne! My jsme Kristem osvobozeni od toho, abychom uplatňovali svou vlastní spravedlnost před Bohem. Kristus je naše spravedlnost! A každý, kdo se na něj ve víře spolehne, každý, kdo s ním je ve vztahu, každý, kdo s ním žije, bude zachráněn. Každý takový je spravedlivý před Bohem, stoprocentně spravedlivý. Že to je nespravedlivé? To bych neřekl. Je to nespravedlivé v lidských očích. Ale toto je Boží verze spravedlnosti, kterou nám dává zdarma skrze Krista. A kdo s vděčností přijme Boží darovanou spravedlnost, Boží milostivou záchranu z hříchu, ten také bude toužit po tom, aby žil jako jeho Zachránce. A bude upřímně litovat toho, že se mu to nedaří. My nemusíme žít dobře, abychom byli zachráněni. My jsme zachráněni Kristem pro to, abychom žili dobře. My dobře žít můžeme, díky Kristu. My dobře žít chceme, díky Kristu.

- ⁵ ***Mojžíš píše o spravedlnosti, založené na zákoně: 'Člověk, který tak jedná, bude živ.'***

To je spravedlnost založená na zákoně, o které píše Mojžíš. *Žij dobře a budeš žít. Nežij dobře a zemřeš.* Ale ten samý Mojžíš také píše o spravedlnosti založené na Boží milosti! V knize Deuteronomium se nacházejí slova, která zde apoštol Pavel tak vášnivě cituje:

- ⁶ ***Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: 'Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe?' - aby Krista přivedl dolů - ⁷ 'ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?' - aby Krista vyvedl z říše mrtvých.*** ⁸ ***Co však praví? 'Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci'; je to slovo víry, které zvěstujeme.***

Bůh už skrze Mojžíše naznačoval, že zachránit nás může nakonec jen on sám. Že lidé, kteří žijí v marnosti, prázdnotě a bídě hříchu, se z toho sami nevysvobodí. Bůh ovšem nechce, aby tak žili, ani aby tak umírali. Proto v plnosti času posílá Ježíše Krista. Už nemusíme tahat spásu za nohy, aby přišla mezi nás, do tohoto světa. Ona už z nebe sestoupila, když se Bůh stal v Kristu člověkem. Z lásky k nám. Nemusíme už ani tahat spásu za vlasy z říše mrtvých. Nemusíme ji uměle oživovat. Bůh Krista vzkřísil, poté co za nás tento Boží spravedlivý zemřel na Golgotě. Kristus vstal z mrtvých, žije věčně, na rozdíl od nás, smrtelníků. Žije kvalitně, na rozdíl od nás, chybujících lidí. Žije ve slávě svého Otce, kam táhne také každého, kdo se na něj ve víře spolehne. *Už se to zkrátka všechno stalo, volá dnes apoštol. Bůh už všechno pro naši spásu učinil. Jen tomu uvěřme. Jen tuto radostnou zprávu vpustíme do našeho nitra, do našeho srdce. Jen tuto víru, která se v našem srdci usadila, vypustíme z našich úst.*

- ⁹ ***Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.*** ¹⁰ ***Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení,*** ¹¹ ***nebot' Písmo praví: 'Kdo v něho věří, nebude zahanben.'***

Bratři a sestry, za malou chvíli budeme společně vyznávat svou víru v Krista, jakožto součást liturgie večere Páně. Společné vyznání víry je důležitým prvkem křesťanského života. Protože víra, která je autentická, opravdová a skutečná, musí vycházet z našeho nitra ven. Do našeho okolí. Do prostředí, v kterém žijeme. Apoštol Pavel počítá s tím, že křesťané se za svého Spasitele nestydí. Že se nestydí přiznat se k němu. Jako jednotlivci. I jako společenství, jako sbor, jako církev. Aby se svět dozvěděl, že Bůh se k nám všem milostivě sklonil. Víra je totiž věc veřejná. Nejen niterná. Apoštol Pavel to vlastně skvěle formuloval: *Věřit v Krista musí člověk jak srdcem, tak i ústy. Jak uvnitř, ve svém nitru, ve svém srdci. Tak i „venku“, skrze svá ústa. A vlastně skrze celé tělo. I rukama a nohama je možné vyznávat, že patříme Kristu.*

Milí bratři, milé sestry, sešli jsme se dnes, v neděli Kristova vzkříšení, aby se nám opět ulevilo. Abychom spočinuli v Kristu. Abychom se ujistili, že Ježíš za nás splnil úkol daný Bohem. Že nás zachránil pro věčnost. Spása je jeho. A ta jeho spása patří nám. Pochybujme o sobě, o našich schopnostech, o naší dobrotě, trpělivosti a lásce. Ale nepochybujme o něm, o jeho dobrotě, o jeho trpělivosti s námi, o jeho lásce k nám všem. A prosme jej, aby tu svou dobrotu, trpělivost a lásku dal poznat všem lidem kolem nás. Amen.